

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.922 van 13 februari 2003
in de zaak A.118.450/VII-26.119**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij:
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

-

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Soedanese nationaliteit, op 20 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat F. LANDUYT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 8 december 2001 en verklaart zich vluchteling op 10 december 2001.

1.2. Op 12 december 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 februari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten, tot de Nuba-etnie te behoren en afkomstig te zijn uit Wad Medani. Op 30 juni 2001 werd u door twee agenten van de staatsveiligheid naar hun bureau meegenomen. U werd beschuldigd van wapenlevering aan de Nuba. In één van uw vrachtwagens, bestuurd door M. A., werden illegale wapens ontdekt. Omdat u geen verdere informatie kon geven over deze ontdekking, werd u in een cel opgesloten. U werd er dagelijks mishandeld. Door de slechte behandeling werd u ziek en op 25 juli 2001 werd u in een ziekenhuis opgenomen. Via de behandelende arts, Dr. M. H., bracht u O. Al-H., een familielvriend, op de hoogte van uw probleem. Hij hielp u uit het ziekenhuis te ontsnappen en bracht u naar zijn huis in een buitenwijk van Wad Medani. Omdat u vreesde te worden gedood omwille van dit illegaal wapentransport met één van uw vrachtwagens, besloot u Soedan te verlaten. Vanuit Wad Medani vertrok u via Al Gedaref naar Port Sudan. In Port Sudan gingen u en uw gezin op 15 november 2001 aan boord van een schip dat op 8 december 2001 in België aanmeerde. Twee dagen later startte u uw asielprocedure.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maakt.

Ongeloofwaardige verklaringen ondermijnen immers uw asielaanvraag. Zo vreesde u te worden gedood door agenten van de staatsveiligheid en daarom ontvluchtte u het ziekenhuis. Aan uw stelling te zullen worden gedood door deze agenten kan evenwel weinig geloof worden gehecht. Het is immers bevreemdend dat u vijftientig dagen door deze agenten menonwaardig werd behandeld en vreesde door hen te worden gedood, maar dat u op hun initiatief naar een burgerziekenhuis werd overgebracht, waar u door slechts één agent werd bewaakt, terwijl u ongeboeid in uw ziekbed lag (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 3). Bovendien komt uw verklaring te zijn ontsnapt terwijl deze ene bewaker aan het slapen was weinig ernstig over en

ondermijnt dit in sterke mate de ernst van uw vervolgingsvrees. Eveneens bedenkelijk is het gegeven dat uw kantoor niet werd verzegeld na uw arrestatie en uw vriend O. zonder probleem, ongeveer twee maanden na uw verdwijning, daar het vrij aanzienlijke bedrag van vijfduizend dollar kon ophalen (p.5).

Vervolgens bleek uw kennis over de strijdende Nuba en de oorlog die zij voeren bijzonder summier te zijn, zodat het onwaarschijnlijk is dat u omwille van banden met de Nuba zou worden vervolgd. Zo kende u geen namen van Nuba-organisaties die tegen het Soedanese regime strijden, noch kon u namen van prominente figuren noemen die voor de Nuba strijden (p. 5).

Tegenstrijdige verklaringen met de verklaringen van uw echtgenote (A. S.) brengen verder uw asielrelaas in het gedrang. Zo verklaarde u dat u na uw ontsnapping uit het ziekenhuis meerdere malen bij u thuis werd gezocht (p. 5) en dat uw echtgenote niet op de hoogte was van uw hospitalisatie (p. 4). Uw echtgenote stelde daarentegen dat slechts twee huiszoekingen werden uitgevoerd voordat u uit het ziekenhuis ontsnapte (verhoorverslag echtgenote, Commissariaat-generaal, p. 3) en dat zij al op 25 juli 2001 op de hoogte was van uw opname in een ziekenhuis, dit is vanaf de eerste dag van uw hospitalisatie (p. 2).

Uw identiteitsbewijs (met nummer 091024, afgegeven op 24 juli 1998) doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen, aangezien uw identiteit noch nationaliteit worden betwist.

Verder kan uw reisweg niet worden nagegaan, aangezien u geen documenten terzake voorlegde.

Ten slotte bevat het verzoekschrift tot instelling van dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49, 51 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

Ten onrechte stelt het Commissariaat-Generaal dat mijn verzoeker in de loop van uw asielprocedure een aantal manifest tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, waardoor de oprechtheid van zijn asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken.

Er dient te worden vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt.

Zo vreesde mijn verzoeker te worden gedood door agenten van de staatsveiligheid en daarom ontvluchtte hij het ziekenhuis. Aan zijn stelling te zullen worden gedood door deze agenten kan alle geloof worden gehecht. Het is niet bevreemdend dat hij vijftientig dagen door deze agenten mensonwaardig werd behandeld en vreesde door hen te worden gedood, maar dat hij op hun initiatief naar een burgerziekenhuis werd overgebracht, waar hij door slechts één agent werd bewaakt, terwijl hij ongeboeid in zijn ziekbed lag (verhoor CGVS p. 3). Men dacht dat hij dermate ziek was dat hij niet de kracht had om te kunnen ontsnappen. Bovendien komt dit overeen met zijn verklaring te zijn ontsnapt terwijl deze ene bewaker aan het slapen was, waardoor hij het verrassingselement kon uitbuiten. De reden dat men hem tot dan niet gedood had, was dat men hoopte nog informatie uit hem te krijgen. Mijn verzoeker weet niet waarom zijn kantoor niet werd verzegeld na zijn arrestatie. In ieder geval kon zijn vriend O. zonder probleem, ongeveer twee maanden na zijn verdwijning, daar het vrij aanzienlijke bedrag van vijfduizend dollar kon ophalen (verhoor CGVS p. 5).

Vervolgens bleek zijn kennis over de strijdende Nuba en de oorlog die zij voeren summier, doch voldoende te zijn, zodat het onwaarschijnlijk is dat hij omwille van banden met de Nuba zou worden vervolgd. Zo kon hij op 7 van de 10 vragen perfect antwoorden (verhoor CGVS p. 5).

Er zijn geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van mijn verzoeker en die van zijn echtgenote. Zo verklaarde hij dat hij na zijn ontsnapping uit het ziekenhuis meerdere malen bij hem thuis werd gezocht (verhoor p. 5) en dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van zijn hospitalisatie (verhoor CGVS p. 4). Zijn echtgenote bevestigde dit en stelt dat zij weet heeft van twee huiszoeken voordat hij uit het ziekenhuis ontsnapte (verhoor echtgenote. CGVS p. 3) en dat zij sedert 25 juli 2001 op de hoogte was van zijn opname in een ziekenhuis. Dit heeft zij niet van mijn verzoeker vernomen, maar van derden, vanaf de eerste dag van zijn hospitalisatie {verhoor echtgenote CGVS p. 2).

In haar beslissing dd. 15.02.2002 heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen in haar motivering deze feiten niet of onvoldoende besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.

R. v. St. nr. 44.801, 3 november 1993, T. Vreemd. 1994, 95; T. Vreemd., 1994, 56; Rev. Dr. Etr., 1994, 29;"

2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over een discretionaire bevoegdheid met betrekking tot het al dan niet inwilligen van verzoekers asielaanvraag; dat het middel er in feite op neer komt een andere lezing te geven aan verzoekers asielrelaas en verzoeker aldus om een nieuwe feitelijke beoordeling vraagt; dat de Raad van State in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid niet vermag zijn appreciatie in de plaats te stellen van die van de Commissaris-generaal; dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal bij het beoordelen van de door verzoeker aangebrachte feiten kennelijk onredelijk is tewerk gegaan en aldus zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door het asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen; dat die vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen; dat, wat de tegenstrijdigheden betreft, deze slechts een overtoollig motief uitmaken, zodat een verder onderzoek ervan zich niet opdringt; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.